

Az izlandi nyár első napjai

Minden év április 18-a utáni első csütörtök a nyár első napja ezen a vidéken. Ebben az évben ez április 23. napja volt, amely környékén lehetőségem adódott az Erasmus+ program keretein belül egy olyan országba látogatni, amelyet földrajz szakos tanárként már régóta vágyam volt a saját szememmel látni. A földtani folyamatokat képes albumként bemutató, végtelen változatos formákban gazdag, geotermikus- és vízenergiában bővelkedő, alig 400 ezer fő lakosú országot, ahol elsőként volt parlament a világon 930-ban, amely a valaha volt legészakibb ország, ahol banánt termesztettek üvegházakban és amelynek kultúrája, legendái, nyelve, építészete ihlette a Gyűrűk ura szerzőjét, Tolkient is. Ez Izland.

Már a megérkezésem előtt elkezdődött az ámulatom: a repülőn olyan helyen ültem, ahonnan biztos voltam benne, hogy tiszta idő esetén nagyon sok szépet láthatok. A Tátra havas csúcsai után Lengyelország iparvidéke felett repülve értük el a svéd fjordokat, majd pár óra repülés az óceán felett, amikor is megpillantottam Izland partvonalát. Már a levegőből elképesztő formákat, gleccsereket, törésvonalakat, lávafolyásokat lehetett megfigyelni. A reptérről Reykjavíkba és a fővároson belül is könnyen el lehetett közlekedni, hamar elfoglaltam a szállásom egy hostelben, 4 fős női szobában, itt éltem a következő 11 napban.

Az élmények legalább három réteget képeznek, melyek mind rendkívül meghatározók a mai napig. A hostelben töltött napok, a közös konyhában való főzés, a cserélődő szobatársak lehetőséget adtak nagyon sok és sokféle ember és történet megismerésére. Így kerültem jó kapcsolatba a Budapesten pszichológiát hallgató marokkói lánnyal, az Amszterdamban élő olasz származású szaxofonművésszel, Tunézia egykori országos bajnok kerékpárosával, a német családdal, akik három gyermekkel utazták körbe az egész szigetet. A két hetet a velük együtt töltött idő, a hosszú beszélgetések, közös étkezések kísérték végig.

Az Erasmus+ program keretében a A Smart Teachers Play More nevű képző nyelvi kurzusára jelentkeztem, melynek alapvetően fő profilja a mozgásos játékokkal segített tanulási és tanítási módszerek átadása óvodás kortól egészen a középiskoláig. Már az első alkalommal kiderült, hogy a nyelvi kurzus nem tud sok újat adni, ezért felajánlották a váltást az STPM kurzusukra, mely lehetőséggel éltem is, így a program további részében megismerhettem a módszertani szemléletüket, gyakorlataikat. Számomra pozitív csalódás volt, hogy a játékok nem öncélú elemei voltak a módszernek, hanem mindig volt konkrét fejlesztési, oktatási célja, valamint

minden körülmények között ösztönöztek bennünket, hogy a saját oktatási stratégiánkban próbáljunk helyet találni ezeknek az eszközöknek. Minden módszertani elemet magával a módszerrel, tapasztalat által ismertünk meg, és mindig kaptunk időt arra, hogy megvizsgáljuk, mi hogyan tudnánk ezt alkalmazni. Rendkívül inspiráló volt, olyannyira, hogy a tavalyi tanév hátralévő részében egy-két dolgot ki is próbáltam különböző életkorú és nagyságú csoportjaimba. A képzés nagy pozitívuma volt számomra továbbá, hogy az egészet közösségivé igyekeztek tenni, kávézásokkal, kulturális esttel, a képző központon kívüli programokkal. Nagyon tanulságos volt számomra a holland, spanyol, szlovén, osztrák, német, lett kollégák által kicsit betekintést kapni más európai országok oktatási rendszerébe, megosztani a tapasztalatainkat.

A képzés része volt, hogy megismerjük Izland nevezetességeit is, így a felfedező kalandok már a tanfolyam ideje alatt kezdődtek részben egyéni, részben a csapat szervezésében: séta

lávamezón, lagúna fürdőzés, múzeum látogatása, helyi fürdő felfedezése, Aranykörút túrán a tektonikai lemezek határa, gejzírmező, hatalmas vízesések, krátertő, majd később Reykjavík és Izland történelmének megismerése városi séta keretében. Életemben először láttam sarki fényt, sétáltam iszapfortyogók és kénese kigőzölgések közepette, láttam közelről fekete tengerpartot, végtelen mennyiségű bazaltorgonát, apályt, fókákat, lávamezőket és magát a földtani folyamatokat, mintegy folyamatábrán az egész fiatal képződményektől a több 10 millió éves formáikig. Földrajz-biológia szakosként minden percben csak ámultam és igyekeztem a lehető legtöbb élményt, emléket magamba szívni. Ez az utazás egyértelműen életem legmeghatározóbb szűk két hete volt pedagógiai és emberileg. Nehéz bármely aspektusát kiemelni. A találkozások, a szakmai tapasztalatszerzés és a természet elképesztő változatosságának, megdöbbentő erejének hatása mind-mind alapvető és zsigeri élmények, mely után már nem lehetek ugyan az, aki előtte voltam

